

(המשך מעמוד 45)

ואלרי וגאלניה. כיוון שאני ישראלית, זכיון שאני מציינת, מצאתי חן בעיני יקסון. הוא ראה את העבודות שלי, ואמר לי: "אני צריך את הרעיונות שלך יחד עם הטכניקה שלי, בשביל לעבוד עם פאנוב". זהו בערך, הקשר שלי עם ואלרי.

"מובן שעם כל אדם שאיתו אני עובדת אני מסתחת יחסים של ידידות — אבל הקשר שלי עם פאנוב הוא קשר אמנותי טהור, לא קשר של סכס. אני עובדת בשבילו וגם בשביל אשתו, לא רק בשבילו. היחסים בינינו הם קדושים, לא משהו בשרי לכלכל ארוח. מה אני יכולה לעשות שאומרים עלינו שיש בינינו רומן? אז מה? אומרים עלי הרבה דברים, מתוך קינאה. מספיק דברים אמרו עלי עד היום. שאני אפילו לא ידעתי שהם קיימים. כשהייתי בת שתיים-עשרה אמרו עלי ש'נסעתי לגרמניה ושאתי נשואה לגרמני'."

"נישואין זה דבר רציני!"

מה האופן שבו אומרת איריס את שמו של ואלרי, מן הנימה המיוחדת, ברור שהיחסים ביניהם אינם כאלה שבין מעביד לעובדת, וכשננסים לרמוז על כך לאיריס, היא מתסרצת: "אני חיה חיים חדשים, הרחק מההמון הסוער. יש לי בית משלי, קומץ ידידים מועט משלי, בהם בחור אחד שנפצע במלחמת יום-הכיפורים ושטיפתי

אווירה
מיוחדת יוצרת איריס בכל מקום שאליו היא מגיעה. את דירת שלושת החדרים שקיבלה במתנה מאביה, רהטה בסיני בן בוהמי, תרבותי וביתי גס-יחד.

בו בבית-חולים איכילוב בתקופת המלחמה. וחץ מזה, אני מתחנת!"
החתן המיועד הוא איציק לוי, אחיו של הזמר שוקי לוי מהצמד שוקי ו-אביבה. בחור בן 35, גרוש ואב לשני ילדים. דמות ידועה ומוכרת, גבתיקומה וכסוף-שיער, שמקורות ההכנסה שלו לא היו ברורים מעולם. איציק היה מן הראשונים שגויסו והתגייסו בארץ כשהוא נהג מכור גית'ספורט מהודרת. תמיד היה מוקף בידי יתפיות, ואת חייו חילק בין ישראל לבין אירופה.

לדבריו, עסק כל השנים באמרגנות: עבד עם להקות-קצב, ועם שלישיית השון קולודה — שכללה בזמנו את אחיו שוקי, את צביקה פיק ואת גבי שושן — ומייל אבחה שהוצגה שיער, שבה השתתפו אחיו ואביבה מן ירדה מעל הבמה נסע אינם לחו"ל, ומאז הוא משמש אמרגנם של השניים. כיום הוא קורא לעצמו מפיץ-לקליטים. יחד עם אחיו שוקי ועם קרובי-משפחה של השניים, בשם משה נעים, הקימו חברת-לקליטים בפרים עיר-מגוריו הנוכחית, וקראו לחברה אל-אמאן.

מכיוון שמאז-מתמיד הסתובב בחוגי עור-לם הוורד והבוהימה, מכיר איציק את איריס זה שנים רבות. אך הקליק המפורסם סם נוצר ביניהם בעת ביקורו האחרון ב-ארץ. מספרת איריס: "הרומן בינינו התיחיל לפני חודש, הפגישה היתה קצרה מאד, נפגשנו ברחוב ואיציק חזר לחו"ל". הוא אומנם בא אז עם נערה שוודית יפהפיה, ועדן כי היא אשתו, אך איציק ואיריס אומרים היום שהשוודית היתה רק כטיול לרומן שביניהם. "לפני שבועיים הוא בא לארץ שנית, נפגשנו שוב, ומאז אנחנו ביחד וטוב לנו לאללה."

ממשיך איציק: "אנחנו לא מסוג הווגות שיוצא שנים ובאופן ברור חושב על חתונה כסיום מוצלח לתקופה מסוימת. אנחנו לא התרכזנו בנושא הנישואין. זה התחיל כבדיחה, ופיתאום התייחסנו לזה ברצינות. ישבנו, הסתכלנו אחד על השני וראינו שזהו זה. אנחנו מודעים לעניין שמוסדר-הנישואין הוא מוסד רציני, ואנחנו לגמרי רציניים בנושא זה."

אל דבריו נכנסת איריס, ואומרת: "אני ציק ואני מתייחסים אל מוסד הנישואין מאד ברצינות. דברים קורים, וגם דברים טובים, וזה מה שקרה לנו. אני באה מבית הרוס, ולא הייתי נכנסת לעול של נישואין אפילו אם היה לי החשש הקטן ביותר שזה לא יעבוד."

איציק ואיריס עדיין לא קבעו תאריך לחתונתם. אבל מה שברור להם הוא כי החתונה תתקיים ביום ה-13. לאיזה חודש — עדיין לא ידוע. ולמה ה-13? מכיוון ש'דיבריהם, ה-13 בגימטריה זה "אהבה" ו'חוץ מזה', אומר איציק, "הגעתי ר"ב ב-13 לחודש ואז אירע לנו הנס, וחזן מזה 13 הוא מיספר-המזל של איריס".
התוכניות הן שמייד לאחר הנישואין ייסעו השניים לפריס. מקום-מושב הקבוע של איציק, ומשם כמובן יסעו לכל חלקי העולם בעיקבות עבודתו של הבעל. איריס אומרת שעם כל האושר הרב שהיא מריגשה כעת, בגלל השינוי העתיד לחול בחייה, קיימת עבודה בעייה: "הבעייה העיקרית שלי היא לשלב את הציור בי נסיעות. אני מתרגלת למקום, ובונה לי בו את האווירה שלי."

לאחר היריה קל, היא מוסיפה: "לא נורא, הרגלים אפשר לשנות, אפשר אי-אפשר. יש לי עוד כמה דברים לעשות פה. אחרי שאגמור אותם, אסע. אני חושבת על תערוכה בחו"ל, אבל אני לא רוצה לדבר. כשהו יהיה בטוח. אדבר".
"בארץ יקח לי 20 שנה לעשות תערוכה בחו"ל הכל יותר פשוט. פה אי-אפשר לי הצגי בלי למכור. ולי יש תוכניות להציג במוזיאונים. אני מציינת בסיגנון ריאלי. כל ציור הוא דף מספר-חיי, איציק יצטרך לחיות עם זה, והוא כבר התחיל."

"יחס אנושי לצוירים!"

איציק תודה מבט בכלה היפהפיה שלו. הוא מעריך כל מילה היוצאת מפיה, וכל תנועה שלה זוכה בתגובה מיידית מצידו. והוא מספר: "ישבתי כל הלילה והסתכלתי על איריס מציינת, אבל נמצא רוב הזמן בחברת של ציירים, אבל אף פעם קודם-לכן לא קרה לי דבר כזה. בפעם הראשונה התרגשתי ממש מעצם העניין. כשאיריס מציינת או היא צוחקת בוכה, מתרגשת ומדברת על הציור."

"רציני לצאת לרגע מהחדר, ופחדתי שאחתוך אותה ממריכונו הנדרש שהיתה שרוייה בו. הנגיף כליכך, הייתי ממש

בתוך העניינים, ואני מאחל לעצמי הרבה לילות כאלה בעתיד. לא הרגשתי איך שעבר הלילה, רק האור שחדר דרך הידריסים הבהיר לי שכבר בוקר. זה היה ממש כמו לראות לידה. בדיוק, בכלל, היחס של איריס לציור הוא יחס אנושי ממש. ראית פעם צייר שמתגעגע לצוירים שלו? איריס מתגעגעת אליהם. היא נמצאת מחוץ לבית, וחוזרת כדי לראות את הי צוירים שלה."

איריס אומרת שהיא מציינת משך כל החיים שלה, אך רק לפני שנתיים התחילה לקחת את הציור ברצינות. וכשהיא אומרת "ברצינות", היא מדברת על העובדה שהיא יושבת על כל ציור וציור למעלה מ-10 שעות ביום. לדבריה הגיעה אל הציור מאחר שהיו לה קשיים בהתבטאות, כיוון שהאנשים מסביבה לא הבינו, כל מצב וכל תקופה השפיעו עליה, ומה שלא יכלה להביע בציור היא מביעה בכתיב. כמו, למשל, בשיר שכתבה והמסביר, לי דבריה, את חייה כולם:

לשיגיוני / אין הסבר, / לא שם, / לא בית, / רק הוא / מתרוצץ / בפינות חוח / במוח / דימיון בלי מנוח / שרץ אי-בחושי / ובכה נפשי.

"תמיד עשיתי הכל לבד!"

לדבריה, הקונפליקט הגדול ביותר שיש לה עם הציור הוא שהדימיון שלה

שהיא שלמה איתו בכל נפשה. כשלב ראשון התמה על חוזה עם סוכנות השחקנים לביאה הון, כי נמאס לה לנהל את העניינים שלה לבד. הגיע הזמן שי משהו ידאג לה. שהרי מאז ומתמיד עשתה הכל לבדה. חוץ מזה חתמה איריס, כזכור, חוזה עם חברת-סרטים פרסית, והיא מצפה מהם להצעה שתתאים לה, איך זה מסתדר עם הרצון שלה לבנות את עצמה כשחקנית קולנוע רצינית ומצטיינת, ולהיות "הכי טובה"?

לאיריס יש תשובה: "משום כך אני פה, ולא בפרס. בינתיים השבתי בשלילה לכל ההצעות שהוצעו לי מפרס, כי לא חיה שם תפקיד בשבילי."

על יחסיה עם הוריה אין היא מרבה לדבר. ידוע כי אביה, עורך-הדין, קנה לה את דירתה היפה והיקרה שבתוכנית-למ"ד, וכי הוא שומר איתה על קשר קבוע. דואג ואוהב אותה. שחית-טלפון אחת שקיבלה, במשך הראיון, מאמה, זכתה בתגובה הי קרירה: "אין לי זמן כעת. אני מאד מצטערת, אמא!" ולהחלפת מבטים חדי משמעות עם איציק, הבעל המיועד.

אשר לעניין פאנוב, איריס מתעקשת כי יחסיהם הם יחסים-ידידות גרידא, וגם איציק מחרה מחזיק אתריה. הוא אינו רוצה שי איריס תיפגע או תפגע באחרים. היא חשובה לו מאד, ושניהם פותחים את אותו מזל. הוא נולד בסופו, ואיריס בתחילתו של מזל-מאזניים — בהבדל של 15 שנים, כמובן.

היא אינה מתרגשת במיוחד מהרכילות,

"אלה החיים"
אומרת איריס על ציור המלאך הטוב והמלאך הרע, המרכינים ראשם זה בפני זה. "כולנו, יש בנו רע וגם טוב, ואנחנו לומדים להסתדר עם שניהם". בתמונה למעלה: איריס בשעת רגיעה בחדרה.

רק הבל לה על גאלניה וואלרי. גאלניה לא-יכליכך בריאה, ולפאנוב יש בעיות עם משרד-הקליטה. שעדיין לא סיפק לו דירה כמו שצריך. ומה עם דירת-הפאר שסידרה לו להקת בת-שבע, על גג אחד ממגרדי השחקנים המפוראים של הצליליה-פיתוח? איריס אינה יודעת.

היא אומרת שזה שהיא מכירה את פאנוב באופן אישי, לא עושה רושם על אף אחד. היא יכולה לספק ספר שלם שמות של המימוני, הנימנים עם ידידיה הקרובים: החל מבנו של בעל בית-הרושת ידוע וכלה באחד הרוטשילדים. היא זכתה בכבוד רב, ושמה נקשר בשמו של האליל החדש אורי גלר בכל מקום שבו מתפרסמת עליו כתבה, וכאלה מתפרסמות רבות.

היא מראה כתבה מצולמת בעיתון שוודי, שבה היא נראית ליד צוירים שציירה את אורי גלר, אשר תפס חלק חשוב בחייה. גלר נראה, באחד הצוירים, כמו אורי גלר "סופר-סטאר", והיא גם תופסת חלק נכבד בספר שנכתב על אודות הקוסם מי ארץ-הקודש.

אך כל זה, לגביה, הוא נחלת העבר, בדיוק כמו תיקי-העבודה הענקי שלה הי מכיל תצלומים נפלאים שהצטלמה עבור ירחון-הגנים הנודע ווו.

לדבריה, מצאה איריס סוף-סוף את אושי רה, ויחד עם איציק היא מתכוונת לפתוח בחיים חדשים.